

Котаракътъ скочилъ погрѣшно и сполучилъ да отскуби само двѣ пера отъ опашката му. Той изрѣмжалъ ядовито отъ несполуката си и се заловилъ да гложди двѣтѣ пера. Дживъ се отървалъ отъ ноктитѣ му.

Въ страха си Дживъ билъ се скрилъ тъкмо до дупката, отъ която се изтичала помията отъ омивалника. Като видѣлъ, че тя може да му служи за прибѣжище, пѣхналъ се въ нея. Тукъ той стоялъ и не смѣялъ да шавне отъ страхъ. А какъ билъ изплашенъ и уморенъ! Най-послѣ сънътъ му надвилъ и той заспалъ. . .

Но какъвъ е пѣкъ тоя шумъ изъ кѣщи? Да не се е съмнало вече? — Да, всички вкѣщи били станали. Отишла и слугинята въ омивалника и, слѣдъ като измила паницитѣ, излѣла водата. Студена като ледъ струя облѣла нещастното птиче. Тя го повлѣкла и изхвърлила мокро като мишка изъ скривалището му.

„Нѣма ли да се свѣршатъ най-послѣ моитѣ нещастия? Джиу-джиу!“ — запискалъ жално той. — „Дживъ-Дживъ! — обадилъ се гласъ: — тукъ ли си, живъ ли си още?“

И при него долѣтѣли родителитѣ и братята му. Дживъ се замолилъ:

„Тате, мамо, простете ми! Никога не ще се завръщамъ късно вкѣщи. Отъ сега нататъкъ ще ви слушамъ и почитамъ.“

— „Какво ти се е случило, какви прѣмеждия ти минаха прѣзъ главата? попитала го загрижено майка му. . . . Но било какво било, сега не се грижи. Нали те намираме живъ и здравъ, нѣма да те гълчимъ. Стига ти това, дѣто си патилъ“.

Баща му и майка му се навели надъ него, огладили му перушината, занесли го на слънце да изсъхне и му дали да се нахрани. Слѣдъ това всички се завърнали весели вкѣщи. И Дживъ билъ веселъ, най-много заради туй, че бѣдата го научила да стане послушенъ синъ.

